

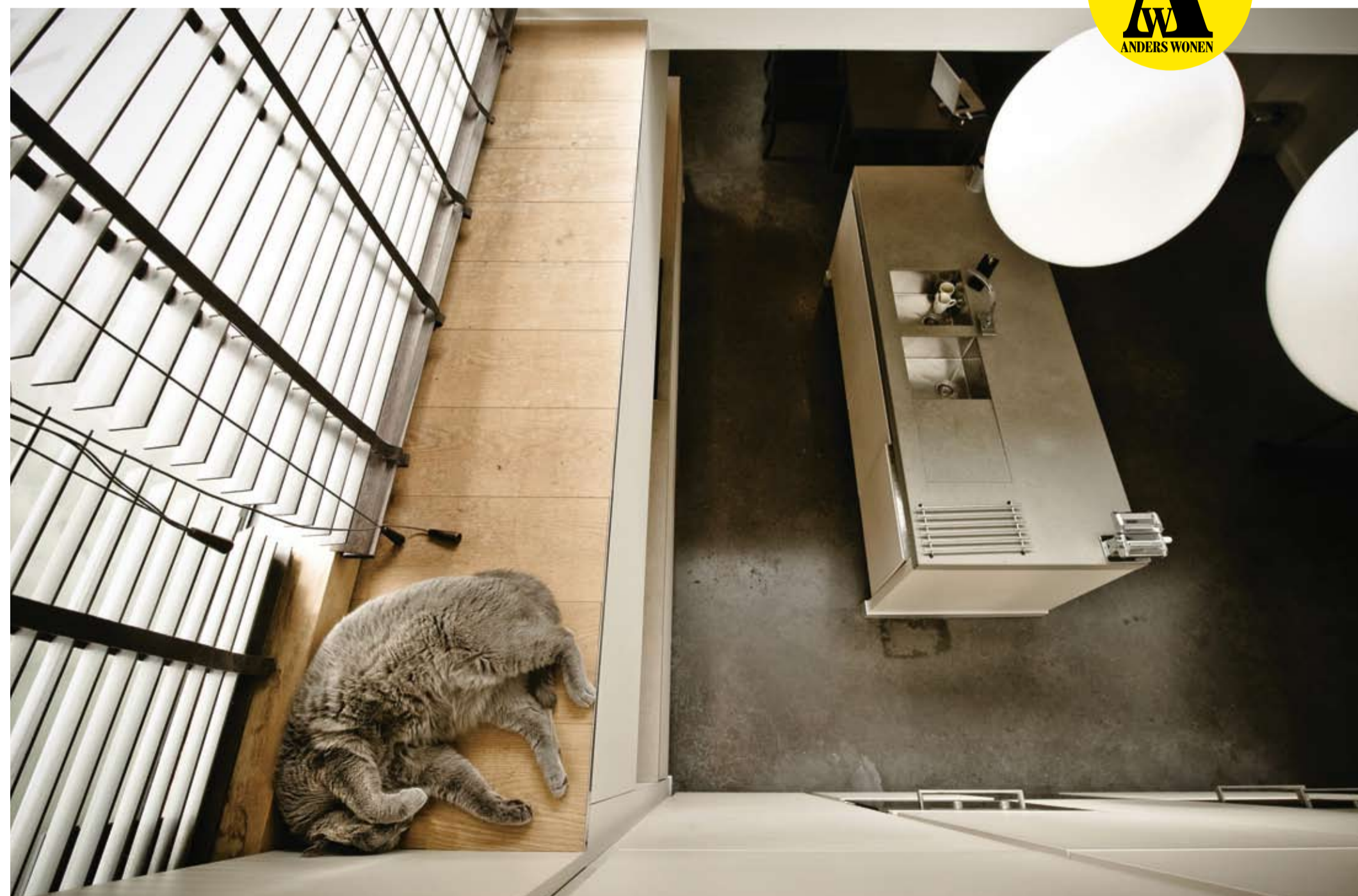
DE NATTE DROOM VAN TOM WAES

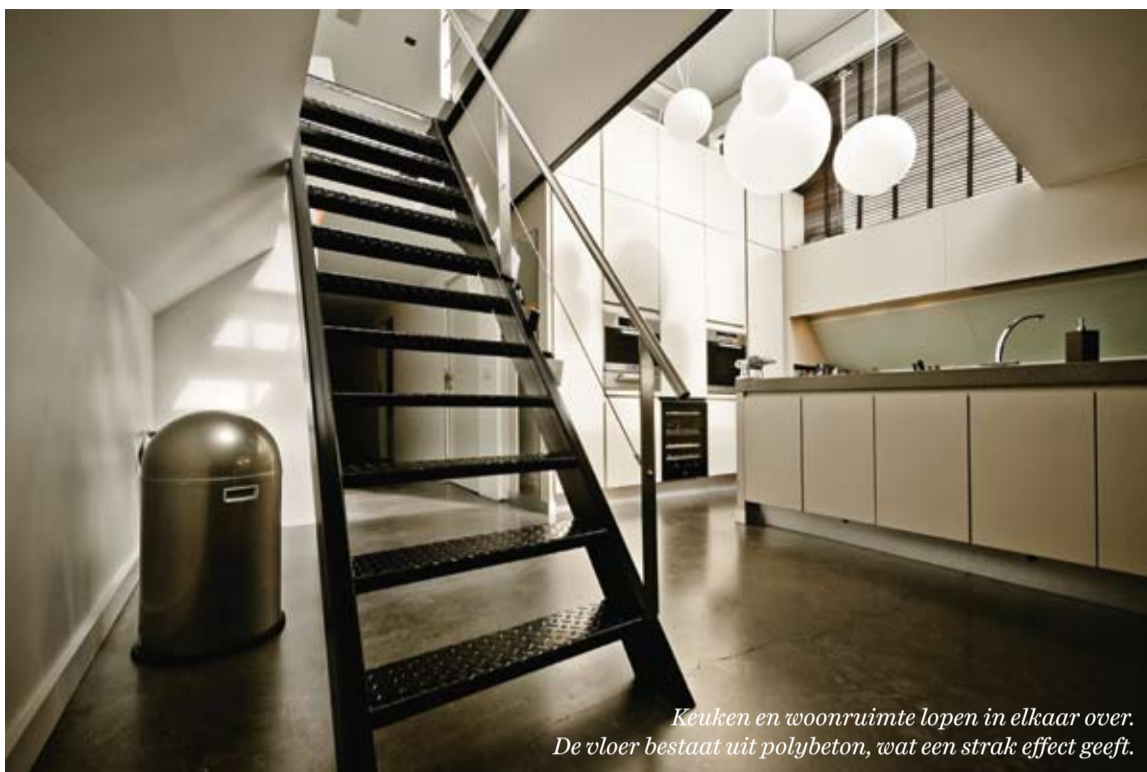

*Echte patrijspoorten zijn
normaal piepklein.
Daarom liet Tom de zijne
op maat maken.*

**Het vrijheidsgevoel, het eeuwig
veranderende uitzicht, de eenden,
en zoveel woonruimte in het hartje
van Antwerpen. TOM WAES
VOND HET WOONGELUK
NIET IN EEN STAPEL
BAKSTENEN, MAAR OP HET
WATER. Een binnenkijkverhaal.
Door Lieve Van de Velde,
foto's Jimmy Kets**

Keuken en woonruimte lopen in elkaar over. De vloer bestaat uit polybeton, wat een strak effect geeft.

DAT TELEVISIEMAN TOM WAES OP EEN BOOT WOONT, DAT WISTEN WE AL. ZIJN KAFKAIANSE ZOEKTOCHT NAAR EEN VASTE LIGPLAATS VOOR ZIJN DRIJVENDE HUIS WAS VORIG JAAR GOED VOOR EEN VERVOLGSOAP IN DE FAITS-DIVERSKOLommen VAN MEER DAN EEN KRANT. MAAR INTUSSEN HEEFT HIJ ZE, DIE LIGPLAATS. ERGENS IN DE ANTWERPSE DOKKEN. Een huisnummer heeft hij niet, daar doen ze niet aan in straten die eigenlijk geen straten zijn. Hoe we dan weten welke boot de zijne is, vragen we ietwat wereldvreemd aan de telefoon. 'Je kunt er niet naast kijken, het is de enige met een terras', klinkt het prompt.

WUIVENDE SIERGRASSEN

Hij ligt ergens tussen haven en stad, die boot van hem. En inderdaad, het verschil met zijn burens kan niet groter zijn. In het rijtje binnenschepen, *peniches* in de volksmond, is er een die eruitspringt. Een haast huiseilijk toegangspoortje, een extra verdieping en een gestileerd terras waarop de siergrassen ons al van ver toewuiven. Dit moet 'm zijn. Geen naam op de bel, maar dat is niet nodig. Geen bel, zelfs, bij nader inzicht. Het

geluid van voetstappen op het dek is duidelijk voldoende om de bewoners vanuit kantoorruimte en keukens te doen opkijken. Kreten à la 'Goed volleuhk' zijn dus ook overbodig.

Langs een stevige trap dalen we af richting leefruimte. Die is ruimer dan we vermoedden. Om een of andere reden roept een boot meteen associaties op met claustrofobisch aandoende kamertjes.

'Deze boot is wel extra groot', zegt Tom. 'Anderhalve meter breder dan de meeste van dit soort binnenschepen, die het meestal op niet meer dan vijf meter houden. Op zich klinkt dat al niet slecht, maar je kunt nooit de hele breedte bewonen, want voor de inrichting wordt er gewerkt met een soort binnenkooi, een zwevend binnenwerk dat tegen de zijanten rust, en waardoor je makkelijk een halve meter binnenruimte verliest. Doordat wij net die ene meter extra hebben, blijft het groot genoeg aanvoelen.'

'Beneden hebben we 200 m², het terras is 120 m² en de bovenbouw die we erop hebben gezet, is nog eens 90 m². Ruim vierhonderd vierkante meter leefruimte dus. En dat middenin de stad. Als je zoiets in een huis of appartement zoekt, is dat onbetaalbaar.' Het prijskaartje was dan ook een van de redenen om voor een boot te gaan: 'Oké, aan de verbouwingen geef je evenveel geld uit als bij een huis, maar de aankoopprijs ligt toch wel een heel stuk lager.'

DRIJVENDE LOFT

Toen Tom Waes de boot kocht, zo'n jaar of vier geleden, leek die echter in niets op de drijvende loft die we nu zien. 'Veel meer dan een ruim was het niet, helemaal dichtgesmeten met luiken, echt een container die stukgoed transporteerde. Maar we zagen er wel potentieel in. Het idee was gegroeid toen we bij Koen van Impe op bezoek waren geweest, een acteur en een goeie vriend. Hij woont op een boot in het Zennegat in Mechelen.'

'Toen zijn we beginnen rondkijken, inspiratie gaan opdoen. Spontaan dachten we aan Amsterdam, maar viel dat even tegen. Woonboten zijn er wel ingeburgerd, maar de stijl is heel anders dan wat wij voor ogen hadden. Er liggen voornamelijk van die ouderwetse roestbakken die, in plaats van ons te inspireren, ons vooral afschrikten. Toen wisten we in ieder geval wat we niet wilden.'

'Later zijn we dan gaan kijken in Parijs, aan Trocadéro. Daar liggen de woonboten echt wel op toplocaties en zien ze er super uit. Dat gaf ons weer moed en ideeën. Dus kochten we dat ene ruim. Enthousiast, want we wisten nog niet welke miserie ons nog wachtte (*lacht*).'

PATRIJSPOORTEN OP MAAT

Tom relativeert. Zo erg was het niet, zo blijkt. Maar toch zijn er een paar dingen waar je volgens deze kapitein-aan-wal wel rekening mee moet houden, dingen →

De badruimte is open en is ingebouwd achter het bed.

De kinderkamers werden zo klein mogelijk gehouden.

Badkamer van de kinderen. Al durven de ouders ze ook wel eens te gebruiken.

die toch iets anders lopen dan bij de verbouwing van een huis. 'Die binnenkooi waar ik het net over had, dat was zo iets. En het afvalwater, dat is ook heel anders dan bij een gewoon verbouwproject. Intuïtief denken we dat dat naar beneden gepompt moet worden, terwijl het hier net naar boven moet.'

'Of de ramen, ook dat bleek niet vanzelfsprekend. Patrijspoorten moesten het zijn, want we wilden blijven refereren aan het bootgevoel, maar de echte bootpatrijspoorten zijn echt piepklein, dus hebben we deze hier op maat moeten laten maken op de werf. Al die dingen hebben we uitgevist door met de mannen op de werf te praten. Daar hebben we veel van geleerd. Een architect hebben we niet gebruikt. Omdat het niet verplicht is voor een woonboot, konden we die kosten uitsparen. Plus: ik wist zelf vrij goed wat ik wou, toch wat het grote plaatje betrof. Voor de inrichting en de keuze van de interieurmaterialen hebben we wel een binnenhuisarchitecte in de arm genomen.'

Dat was Ann Gilens van Interiann: 'Ook ik was geen specialist in woonboten, het was de eerste keer dat ik zo iets deed. Uitgangspunt was dat het allemaal heel erg open moest aanvoelen, keuken en woonruimte lopen in elkaar over, en elke muur die eruit mocht, is eruit gegaan. Ook om die reden werden de kamers van de kinderen bewust klein gehouden — zij zitten toch vaak in de leefruimte of in het bureau boven —, werden de kasten in de gang ingebouwd, en kwam er een verdieping bij voor de ouders.'

'Strak, dat was een andere vereiste. Niet te veel gedoe en gefrul. Vandaar de keuze voor polybeton op de vloer in de centrale ruimte, dat geeft meteen een vlak effect. Met tegels heb je al snel zo'n drukke wirwar van voegen. En de lichtinval, ook die was belangrijk. Die glaspartijen en grote ramen waren echt wel een must. Dat die nu voor iets te veel hitte zorgen, was natuurlijk te voorspellen, maar dat valt eenvoudig op te lossen met zonneweringen.'

Of het ook ecowonen is, zo'n boot? Tom: 'Vier, vijf jaar geleden waren er op dat vlak minder opties dan vandaag. Maar we hebben wel geprobeerd. Met een bacteriologische waterzuiveringsinstallatie bijvoorbeeld, en een superisolatie, zodat de mazoutkosten zo laag mogelijk blijven.'

VRIJHEID, BLIJHEID

'Kijk nu toch eens. Alleen al voor dat uitzicht zou je het toch al doen', zucht Tom, terwijl hij de stores van de slaapkamer openklikt. Het bed kijkt uit op het dok. Water, in de verte een paar boten, bomen en een stuk stad. Een droom. Een droom die bovendien geen twee dagen na elkaar hetzelfde plaatje toont. 'Vandaag ligt er een containerschip, vorige week een passagierschip en volgende week misschien gewoon niets. En als het uitzicht niet meer leuk is, kun je zelf gewoon ergens anders gaan liggen.'

Al is dat laatste niet meteen iets wat het gezin Waes geregeld doet. Zelf varen met zo'n ding, dat lijkt zelfs

de onversaagde Tom Waes af te schrikken: 'Ik zou het wel kunnen, maar ik durf niet. Met een gevaarte van 55 op zes en een halve meter tussen die boten laven, dat vraagt toch wat ervaring en routine. Ik vraag het aan een vriend. Maar dan nog, de gedachte dat je je huis zomaar op een andere plek kunt leggen, is heel bevrijdend. Stel dat ik morgen een vaste job in Brussel heb. Dan vaar ik in één dag — echt waar, het is één dag varen — naar Brussel en zoek ik me daar een stek. Dat gevoel van vrijheid, dat is voor mij de grootste charme van bootwonen.'

'En het feit dat je dichterbij de natuur zit, ook dat. Als het regent en je hoort die druppels op dat staal, dat heeft echt wel iets.' De familie Waes zit ook dichterbij de *dierlijke* kant van moeder natuur, zo blijkt. Wanneer Tom in opdracht van onze fotograaf zijn patrijspoorten opengooit, komen de eenden en zwanen al aangevlogen. 'Ze weten dat hier wel eens een broodkorst door de lucht vliegt', zegt hij lachend.

Het stuk boot dat het meest op de grens tussen woon en boot inbengelt, is het terras. Het werd ontworpen door Karim Osmani, de man die ook Strantwerpen uit zijn mouw schudde, en dat viel zo in Toms smaak, dat hij hem per se wou voor zijn bootterras. Het terras is intussen al de hoofdrolspeler in een van Toms natte dromen. 'Met deze boot mag ik twaalf mensen meenemen. In de zomer, op de Schelde varen, een barbecue op het terras, terwijl je de stad ziet voorbijgliden. Stel je voor. Zalig toch?'